

Rechtsfilosofie in New York

Sjoerd Oppenheim
Columbia Law School Exchange Student
17/06/2014 - 11/01/2015

New York is een grote stad. Hoewel iedereen dit tot op zekere hoogte weet, kom je pas met de daadwerkelijke grootsheid in aanraking wanneer je er zelf bent. De stad kijkt je fronsend aan, bevraagt je en daagt je uit: 'wat kom jij hier doen?' Ik stond schuifelend op de metro bij het vliegtuig te wachten toen ik hiermee voor het eerst geconfronteerd werd. De bestemming zou Columbia University zijn, maar verder wist ik het ook allemaal nog niet zo goed.

De grootsheid van New York heeft ook iets beangstigend. Er is zoveel te doen, dat mensen last krijgen van '*fear of missing out*'. Deze existentiële angst beklemmt je, aangezien de mogelijkheden oneindig zijn, en de kans dat jij de juiste keuze gemaakt hebt dus oneindig klein. Wat deed ik? Het was voornamelijk studeren. Omdat ik vorig jaar twee fulltime studies had gedaan, dacht ik dat een semester aan Columbia Law school wel mee zou vallen. Het was immers maar één studie, en het was nog rechten ook, dus hoeveel tijd zou dat nou kunnen kosten. Ik zat er naast, en dat bleek de leukste vergissing te zijn geweest die ik ooit heb gemaakt.

Want aan Columbia zit je bij de top van de academische wereld. Waar ik in Nederland maar matig enthousiast ben over mijn studie rechten, was dit in New York echt compleet het omgekeerde. Het feit dat je met zulke interessante professoren over hun specifieke onderwerpen in kleine groepen les kon krijgen maakt dat dat ik veel te veel vakken had genomen. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen er ook maar één te laten vallen. Je merkt ook heel erg dat je in het hart van de academische wereld bevindt, waardoor je zelf ook erg mee kan doen. Zo heb ik meegeschreven aan een speech die Kofi Annan in New York heeft gehouden, omdat een van mijn professoren Under Secretary General van de Verenigde Naties onder hem was. Een andere professor, die momenteel een sabbatical neemt om het antwoord op Piketty's boek te schrijven, had me gevraagd of ik een artikel dat ze wilde publiceren kon lezen en daar feedback op wilde geven. Een derde professor gaf geen naar eigen zeggen geen les maar 'rekruteerde ziertjes voor de revolutie' om vervolgens de hele manier waarop internet, privacy en copyright geregeld is af te zeiken op een manier me aan wijlen Robin Williams deed denken: zo noemde hij Steve Jobs consequent 'The King of The Undead, Now Dead' en Mark Zuckerberg 'The guy that gets you laid'. Een ander vak werd gegeven door Joseph Raz, een levende legende in de filosofie waarbij hij steeds politiek filosofen in liet vliegen vanuit de hele wereld om hun essay te verdedigen, wat vaak resulteerde in een soort van Comedy Central Roast waarin de oude Raz nog het meest ongenadig was. En een laatste vak werd gegeven door de stokoude maar immer sympathieke Kent Greenawalt, over de plek die religie moet hebben in een samenleving. Op de eerste bijeenkomst vroeg hij of we de volgende lessen op de faculteit wilde hebben, of bij hem thuis waar hij koekjes en thee serveerde en waar we op gemakkelijke banken gewoon gingen praten over het onderwerp. Het desbetreffende klaslokaal heb ik nooit meer gezien. Dit vak was voor mij daarnaast van speciaal belang aangezien ik hiervoor een groot essay moest schrijven waar ik erg lang aan gewerkt heb. Naast dat mijn essay in de klas besproken werd heb ik ook individueel met de professor nog vaak gezeten en toen ik het uiteindelijk werk terugkreeg stelde hij voor dat ik het zou kunnen publiceren, wat ik momenteel aan het proberen ben.

Hoewel het moeilijk was om tijd te vinden om van de campus af te komen, waren de momenten dat dit mij gelukt was juist extra leuk. Zo fietste ik bijvoorbeeld een paar keer per week een rondje door Central Park in de ochtend. Daarnaast waren er Jazz Festivals in Harlem, art festivals in Brooklyn en tussen die twee wijken in rooftop parties in Midtown. Maar misschien

wel het leukst vond ik nog wel om met mijn groep Amerikaanse vrienden het dagelijks leven door te brengen: basketballen tegen de lokale Harlem bevolking, met unlimited chicken wings en Bud Light American Football kijken in de college bars, en beer pong in red cups spelen op huisfeestjes.

Dit alles maakt dat ik gedurende mijn hele verblijf in New York geen enkel moment last heb gehad van de *fear of missing out*. Ik weet het zeker: ik was daadwerkelijk op de beste plek waar ik kon zijn, met de leukste en interessantste mensen om mij heen. Columbia was een waanzinnige ervaring, eentje die mij in zoveel manieren gegrepen en veranderd heeft. Toen ik afgelopen week in de telefoonwinkel was om een nieuw Nederlands abonnement af te sluiten stond ik voor de ogenschijnlijk simpele vraag of ik een eenjarig of tweejarig abonnement wilde. Mijn bachelor rechten duurt nog een half jaar, en mijn bachelor filosofie daarna nog een jaartje. Het is uiteindelijk een eenjarig abonnement geworden: ik ga weer terug.

foto: de campus

